

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobkyne **Mgr. I. S.**, bytom G., zastúpenej **JUDr. M. T.**, advokátom, so sídlom Advokátskej kancelárie v B., proti žalovanému **Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Odborárske námestie 3, zastúpenému **JUDr. M. H.**, advokátkou, so sídlom Advokátskej kancelárie v B., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 02134/2008Ui-P864/08-20 z 02. júna 2008, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/124/2008-93 zo 06. apríla 2010 a o odvolaní žalovaného proti citovanému rozsudku v časti výroku o náhrade trov konania, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/124/2008-93 zo dňa 06. apríla 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti upovedomenia o odložení opakovaného oznámenia zo dňa 02. júna 2008 č. 02134/2008Ui-P864/08-20 a informácii o výsledku prešetrovania oznámenia zo dňa 28. marca 2008 č. 02134/2008Ui-P864/08-11 predmetom, ktorého boli okolnosti súvisiace s článkom týždenníka P.P. pod názvom „EXPERTKA“, ktorý bol uverejnený dňa 16. novembra 2007.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že údaje súvisiace s dĺžkou predchádzajúcej praxe oznamovateľky a s okolnosťami jej vyslania do zahraničia nemožno považovať za osobné údaje oznamovateľky, nakoľko postup prevádzkovateľa nepresiahol rámec poskytnutia údajov o činnosti štátneho orgánu na základe zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“). Vo vzťahu k údaju o platovej triede priznanej žalobkyni, ktorý prevádzkovateľ poskytol autorovi článku „EXPERTKA“ platí, že ide o údaj viazaný na samotnú funkciu bez ohľadu na to, kto túto funkciu momentálne zastáva a keďže nejde o osobný údaj je irelevantné, či bol tento údaj vopred zverejnený. Prevádzkovateľ Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ako jeden z viacerých zdrojov na ktoré sa autor článku „EXPERTKA“ odvoláva nepostupoval v rozpore s dikciou zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 428/2002 Z. z.“ alebo „zákon o ochrane osobných údajov“). Zo svojho informačného systému nikomu nesprístupnil osobné údaje oznamovateľky.

Krajský súd k upovedomeniu o odložení opakovaného oznámenia uviedol, že žalovaný sa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými žalobkyňou v opakovanom oznámení. Zákon č. 211/2000 Z. z. jasne definuje povinné osoby, medzi ktoré spadá aj Ministerstvo vnútra SR a vo všeobecnosti je založený na princípe, že akákoľvek informácia, ktorej zverejnenie iné právne predpisy výslovne nevylučujú, a ktorú má zároveň povinná osoba k dispozícii je verejne prístupná. Prevádzkovateľ Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako aj prevádzkovateľ R. V. S., a. s. neposkytol ani nesprístupnil osobné údaje oznamovateľky a neporušil ani iné obmedzenia prístupu k informáciám, splnil si len povinnosť, ktorú mu zákon č. 211/2000 Z. z. ako povinnej osobe ukladá.

Takto potom krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správneho orgánu bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnej žalobkyni ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave tak, že Upovedomenie o odložení opakovaného oznámenia žalovaného zo dňa 02. júna 2008 č. 02134/2008Ui-P864/08-20 a informáciu o výsledku prešetrenia oznámenia žalovaného zo dňa 28. marca 2008 č. 02134/2008Ui-P864/08-11 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie z dôvodu, že rozhodnutie prvostupňového súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení veci a taktiež nie je preskúmateľné. Ďalej uviedla, že žalovaný sa pri prešetrovaní a vybavovaní jej oznámenia o podozrení z porušovania povinností alebo podmienok určených zákonom č. 428/2002 Z. z. účinného k 20. decembra 2007 (ďalej len „Oznámenie“) ako aj opakovaného oznámenia o podozrení z porušovania povinností alebo podmienok určených zákonom č. 428/2002 Z. z. zo dňa 25. apríla 2008 (ďalej len „Opakované oznámenie“) týmito ustanoveniami zákona č. 428/2002 Z. z. neriadil, čo malo za následok ich porušenie, preto podľa žalobkyne bol daný dôvod na vyhovie jej žaloby.

K zverejneným údajom v článku týždenníka P.P. pod názvom „Expertka“ zo dňa 16. novembra 2007, ktorý podľa jej názoru vychádzal z nasledovných údajov žalobkyne:

- a) meno a priezvisko žalobkyne,
- b) zastavaná funkcia a služobné zaradenie na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „Prevádzkovateľ“),
- c) zaradenie v platovej triede,
- d) platové podmienky,
- e) odpracovaná odborná prax,
- f) predchádzajúce miesto výkonu praxe,
- g) pracovné zaradenie na predchádzajúcom mieste výkonu praxe,

uviedla, že ide o údaje, ktoré sú vedené v osobnom spise žalobkyne, uloženom na odbore riadenia štátnozamestnaneckého a pracovného pomeru sekcie riadenia ľudských zdrojov prevádzkovateľa a z dokladov predložených prevádzkovateľom v rámci šetrenia vykonaného

zo strany žalovaného je zrejmé, že prevádzkovateľ poskytol novinárom všetky osobné údaje uvedené vyššie pod písm. a/ až g/. V prípade údajov uvedených v bode v písm. b/ až e/ išlo pritom o sprístupnenie informácií, ktorými novinári predtým nedisponovali. Žalobkyňa má za to, že záver žalovaného, podľa ktorého údaje súvisiace s dĺžkou predchádzajúcej praxe žalobkyne a s okolnosťami jej vyslania do zahraničia (poskytnuté autorovi článku zo strany prevádzkovateľa) nie sú osobnými údajmi, nie je správny s poukazom na § 3 zákona č. 428/2002 Z. z.. Uviedla, že zákonom č. 428/2002 Z. z. sa prebrala Smernica Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 o ochrane jednotlivcov pri spracúvaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES, L 281, 23.11.1995) v znení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1882/2003 z 29. septembra 2003 (Ú. v. EU L 284, 31.10.2003) (ďalej len „Smernica“). Tá definuje osobný údaj ako akúkoľvek informáciu, ktorá sa týka identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby. V tejto definícii sa odráža zámer európskeho zákonodarcu o širší pojem osobných údajov, ktorý sa zachoval počas celého legislatívneho procesu. V tejto súvislosti poukázala na Rozsudok Európskeho súdneho dvora C101/2001 zo 06. novembra 2003 (Lindqvist), podľa bodu 24 ktorého „pojem osobné údaje používaný v článku 3 ods. 1 Smernice 95/46 sa podľa definície v jej článku 2 písm. a/ vzťahuje na akúkoľvek informáciu týkajúcu sa identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby. Pojem sa nepochybne vzťahuje na meno osoby v spojitosti s jej telefónnym číslom alebo informáciami o jej pracovných podmienkach alebo záľubách“.

Z vyššie uvedeného je teda podľa žalobkyne zrejmé, že osobnými údajmi, týkajúcimi sa žalobkyne sú aj informácie o jej pracovnoprávných vzťahoch. Osobnými údajmi v zmysle zákona č. 428/2002 Z. z. boli podľa žalobkyne, preto aj údaje o dĺžke pracovnej praxe žalobkyne u prevádzkovateľa ako aj o okolnostiach, súvisiacich s jej vyslaním na pozíciu národného experta v Úrade koordinátora EÚ pre boj s terorizmom. Takýmito osobnými údajmi žalobkyne sú aj všetky údaje uvedené vyššie v písm. a/ až g/.

Žalobkyňa zastáva názor, že prevádzkovateľ sprístupnením jej osobných údajov, uvedených vyššie v písm. a/ až g/, medzi ktoré patrili aj informácie o dĺžke pracovnej praxe žalobkyne u prevádzkovateľa ako aj o okolnostiach súvisiacich s jej vyslaním na pozíciu národného experta v Úrade koordinátora EÚ pre boj s terorizmom, porušil svoju povinnosť mlčanlivosti podľa § 18 zákona č. 428/2002 Z. z. ako aj ustanovenie § 7 tohto zákona. V dôsledku toho došlo k zásahu do jej základného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe, garantovaného čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“). Je pritom potrebné zvýrazniť, že k porušeniu § 7 a § 18 zákona č. 428/2002 Z. z. došlo aj v prípade

sprístupnenia údajov uvedených v písm. a/, f/ a g/ tohto oznámenia prevádzkovateľom, a to bez ohľadu na fakt, že dotazujúcemu novinárovi už boli známe v čase jeho komunikácie s prevádzkovateľom. Zákon č. 428/2002 Z. z. v ustanovení § 18 totiž neoslobodzuje prevádzkovateľa od povinnosti mlčanlivosti v prípade ak osobné údaje, ktoré spracúva, už boli predtým sprístupnené tretím osobám zo strany iných subjektov. Záver žalovaného, podľa ktorého prevádzkovateľ ako jeden zo zdrojov informácií predmetného článku nepostupoval v rozpore s dikciou zákona č. 428/2002 Z. z., nie je preto správny pričom spočíva na nesprávnom výklade tak ustanovenia § 3 zákona č. 428/2002 Z. z., ako aj ustanovení zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (ustanovenie § 9 ods. 3 a § 13 tohto zákona). Dôsledkom nesprávnej interpretácie uvedených predpisov bolo porušenie § 45 ods. 13 a § 46 ods. 2 písm. b/ zákona č. 428/2002 Z. z. spočívajúce v tom, že neboli v danej veci aplikované, napriek tomu, že prevádzkovateľ sa dopustil vyššie citovaných porušení zákona č. 428/2002 Z. z..

Sprístupňovanie informácií o praxi žalobkyne u prevádzkovateľa, o okolnostiach súvisiacich s jej vyslaním za národnú expertku ako aj ostatných osobných údajov uvedených vyššie v písm. a/ až g/ neustanovuje prevádzkovateľovi žiadny zákon, a ako žalobkyňa uvádza sprístupnenie svojich osobných údajov prevádzkovateľovi neodsúhlasila (prevádzkovateľ žalobkyňu o vyslovenie súhlasu ani len nepožiadala).

Žalobkyňa ďalej poukázala, že zo strany žalovaného nedostatočným šetrením celej veci došlo k porušeniu ustanovenia § 45 ods. 12 zákona č. 428/2002 Z. z. z dôvodu, že žalovaný sa uspokojil s odpoveďou prevádzkovateľa, že mu iný zdroj informácií nie je známy. Podľa žalobkyne žalovaný bol v takej situácii povinný skúmať nakladanie s jej osobným spisom, z ktorého by mal byť zrejmy dátum, meno priezvisko, zaradenie oprávnenej osoby, účel nazerania do osobného spisu, príp. či nazerajúcej osobe boli vyhotovené fotokópie dokladov, čo potvrdzuje svojim podpisom. Následne mal žalovaný preveriť či zo strany osôb, ktoré sa oboznamovali so spisom žalobkyne, nedošlo k úniku osobných údajov žalobkyne.

K odloženiu opakovaného oznámenia žalovaným z dôvodu, že toto údajne neobsahovalo nové skutočnosti, pokiaľ ide o dôkazy, podľa ktorých „iným zdrojom“ článku „Expertka“ mal byť JUDr. M. V. a kde dospel žalovaný k záveru, že nešlo o nové skutočnosti, nakoľko mali byť žalobkyňi známe v čase šetrenia oznámenia a z dôvodu, že vec, ktorej sa oznámenie týka prejednáva orgán činný v trestnom konaní považuje žalobkyňa za nesprávne, kde v Upovedomení si podľa nej žalovaný hľadal zámienku pre to, aby sa jej oznámeniami nemusel vecne zaoberať a k druhému dôvodu uviedla, že vec ktorá sa týkala jej oznámenia

neprejednával v čase odloženia Opakovaného oznámenia žiadny orgán činný v trestnom konaní. Z uvedeného je zrejmé, že vrchný inšpektor žalovaného mal na základe Opakovaného oznámenia podľa § 45 ods. 14 zákona č. 428/2002 Z. z. riadne preskúmať oznámenie a aj či bolo riadne vybavené. Opakované oznámenie nemalo byť preto v žiadnom prípade odložené podľa § 45 ods. 4 písm. e/ zákona č. 428/2002 Z. z.. Nakoľko však k takému odloženiu došlo neostáva nič iné než konštatovať, že Upovedomením došlo zo strany žalovaného k porušeniu § 45 ods. 14 ako aj § 45 ods. 4 písm. e/ zákona č. 428/2002 Z. z.. Navyše podľa žalobkyne žalovaný v zmysle čl. 28 Smernice ani nebol oprávnený odložiť (teda vecne nevybaviť) jej Opakované oznámenie (žalobu) podanú podľa čl. 28 ods. 4 Smernice. Ak by mu aj zákon v danom prípade umožňoval Opakované oznámenie odložiť (čo žalobkyňa z dôvodov vyššie uvedených odmietla), bol žalovaný povinný postupovať v zmysle Smernice (pravidiel jej priameho účinku) a Opakované oznámenie riadne prešetriť.

Ďalej uviedla, že vyšetovanie skutku odlišného oproti skutku uvádzanému v oznámení orgánmi činnými v trestnom konaní nezaložilo oprávnenie žalovaného na odloženie opakovaného oznámenia žalobkyne, nakoľko to ustanovenie § 45 ods. 4 písm. a/ zákona č. 428/2002 Z. z. nepredpokladá. Keďže však žalovaný v danom prípade odložil opakované oznámenie žalobkyne podľa § 45 ods. 4 písm. a/ zákona č. 428/2002 Z. z. je zrejmé, že došlo k porušeniu tohto ustanovenia zákona. Keďže došlo k odloženiu Opakovaného oznámenia je aj zjavné, že nebolo riadne preskúmané postupom ustanoveným v § 45 ods. 14 zákona č. 428/2002 Z. z.. Je však zrejmé, že Opakované oznámenie riadne preskúmané byť malo (keďže dôvody na jeho odloženie neboli) a keďže k tomu nedošlo možno konštatovať, že v konaní žalovaného o Opakovanom oznámení došlo aj k porušeniu § 45 ods. 14 zákona č. 428/2002 Z. z.. Taktiež žalovaný v zmysle čl. 28 Smernice nebol oprávnený odložiť (teda vecne nevybaviť) Opakované oznámenie (žalobu) žalobkyňou podanú podľa čl. 28 ods. 4 Smernice. Ak by aj žalovanému zákon v danom prípade umožňoval Opakované oznámenie odložiť (čo žalobkyňa z dôvodov vyššie uvedených odmietla) bol žalovaný povinný postupovať v zmysle Smernice (pravidiel jej priameho účinku) a Opakované oznámenie riadne prešetriť.

Podľa žalobkyne rozsudok krajského súdu nie je riadne odôvodnený, a preto je nepreskúmateľný. Rozhodnutím podľa jej názoru došlo k porušeniu § 157 ods. 2 OSP za súčasného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čo podľa názoru žalobkyne zakladá vadu konania v zmysle § 205 ods. 2 písm. b/ OSP z dôvodu, že krajský súd sa odôvodnením rozsudku zaoberal iba námietkou žalobkyne uvedenou v časti II bod 2 odvolania. S námietkami uvedenými v časti II bod 3. až 5 odvolania (čiastočne zvýraznenými

na pojednávaní dňa 06. apríla 2010 – otázka aplikovateľnosti Smernice) sa v rozpore s požiadavkou na riadne odôvodnenie rozhodnutia nezaoberal vôbec, keďže iba skonštatoval záver o správnosti a zákonnosti postupu žalovaného. Pokiaľ ide o vysporiadanie sa s námietkou uvedenou vyššie v časti II bod 2 odvolania treba okrem jeho nesprávnosti /viď časť II bod 2 odvolania/ konštatovať aj jeho nedostatočnosť. Krajský súd v odôvodnení rozsudku totiž neuviedol prečo nepovažoval za osobné údaje žalobkyne údaje uvedené v časti II bod 2 písm. a/, b/, d/ až g/ tohto odvolania. Súd sa v odôvodnení rozsudku ani nijakým spôsobom nevyrovnal s jej námietkami, podľa ktorých zákon č. 211/2000 Z. z. neoprávňoval prevádzkovateľa sprístupniť jej osobné údaje uvedené v časti II bod. 2 odvolania písm. a/ až g/ autorovi článku „Expertka“.

Na záver navrhla konanie prerušiť z dôvodu podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Európskym súdnym dvorom. Svoje prejudiciálne otázky bližšie špecifikovala vo svojom odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/124/2008-93 zo dňa 06. apríla 2010, podanom dňa 07. júna 2010.

Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu vo veci samej z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť. Nestotožnil sa s názorom žalobkyne, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je nezákonné, nesprávne a nepreskúmateľné.

K námietke žalobkyne, že zverejnené údaje v tomto článku, ktoré sa týkali jej mena a priezviska, údaje súvisiace s dĺžkou jej praxe pred jej vyslaním ako národnej expertky do zahraničia, jej predchádzajúce miesto výkonu praxe a pracovné zaradenie na predchádzajúcom mieste výkonu práce, uvedenie platových podmienok a okolností jej vyslania do zahraničia, ktoré boli poskytnuté autorovi článku prevádzkovateľom ministerstvom vnútra, sú osobnými údajmi v zmysle § 3 zákona č. 428/2002 Z. z., kde žalobkyňa najmä vytýkala súdu prvého stupňa, že definíciu osobného údaju nevyložil v súlade so smernicou Európskeho parlamentu a rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 o ochrane jednotlivcov pri spracúvaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES, L 281, 23.11.1995) v znení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1882/2003 z 29. septembra 2003 (Ú. v. EÚ L 284, 31.10.2003) žalovaný uvádza, že podľa článku 144 ods. 1 Ústava SR sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom. To znamená, že sudcovia nie sú priamo zaviazaní Smernicami Európskeho parlamentu a Rady. Tiež poznamenal, že smernice Európskeho parlamentu a Rady sa v členských štátoch

Európskej únie transponujú do vnútroštátneho práva. Tak sa stalo aj v prípade ochrany osobných údajov. Smernica Európskeho parlamentu a rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 bola transponovaná do nášho vnútroštátneho práva, a to do zákona č. 428/2002 Z. z.. Podľa žalovaného z týchto dôvodov potom krajský súd nebol povinný pri svojej rozhodovacej činnosti vychádzať z vyššie uvedenej smernice, ale len zo zákona č. 428/2002 Z. z.. Smernice orgánov Európskej únie sú totiž určené štátom, a nie jednotlivým orgánom.

K rozsudku Európskeho súdneho dvora C – 101/2001 zo 06. novembra 2003 (Lindqvist) v súvislosti s výkladom pojmu osobného údaje, na ktorý poukázala žalobkyňa vo svojom odvolaní, žalovaný uviedol, že žalobkyňa z obsahu tohto rozsudku vytrhla účelovo len znenie jeho určitej časti. Neuvedla, čo považuje žalovaný v tejto prejednávanej veci za dôležité, že Súdny dvor v závere svojho rozhodnutia uviedol, že cieľom Smernice 95/46 je dosiahnuť v súvislosti so spracovávaním osobných údajov vo všetkých členských štátoch rovnakú úroveň ochrany práv a slobôd. Harmonizácia týchto vnútroštátnych právnych predpisov sa neobmedzuje na minimálnu harmonizáciu, ale smeruje k takej harmonizácii, ktorá je v zásade úplná. Práve preto Smernica 95/46 zabezpečuje voľný pohyb osobných údajov, pričom zároveň garantuje vysokú úroveň ochrany práv a záujmov osôb, ktorých sa tieto údaje dotýkajú. Platí, že Smernica 95/46 priznáva členským štátom v určitých oblastiach rozhodovací priestor a že ich oprávňuje ponechať alebo zaviesť osobitné režimy na konkrétne situácie. Tieto možnosti sa však musia využívať spôsobom stanoveným smernicou 95/46 a v súlade s jej cieľom, ktorým je zachovať rovnováhu medzi voľným pohybom osobných údajov a ochranou súkromného života.

Takto potom vychádzajúc s nimi vykonaného šetrenia, ktoré tvorí obsah administratívneho spisu, jednoznačne vyplýva, že prevádzkovateľ Ministerstvo vnútra SR neposkytol do článku „Expertka“ osobné údaje žalobkyne v takom rozsahu a takým spôsobom, ktoré by mali podliehať ochrane zákona č. 408/2002 Z. z.. Z týchto dôvodov potom prevádzkovateľ (Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky) nemohol ani porušiť ustanovenie § 3, § 7 ods. 1, § 18 zákona č. 428/2002 Z. z.. Údaje súvisiace s dĺžkou predchádzajúcej praxe žalobkyne a s okolnosťami jej vyslania do zahraničia boli prístupné v konkrétnej situácii, t. j. ich uverejnenie v článku „Expertka“ len ako informácia o činnosti štátneho orgánu, a to v súlade so zákonom č. 211/2000 Z. z.. Ako to vyplýva zo samotného obsahu článku „Expertka“, tento článok bol zameraný na preverku legitímností vyslania žalobkyne ako národného experta do zahraničia a v takomto duchu bol aj tento článok spracovaný novinárom, pričom podklady o osobe navrhovateľky boli k tomuto článku zadovážované z viacerých zdrojov.

Žalovaný sa ďalej vyjadril k tvrdeniu žalobkyne v ktorom uvádza, že zo strany, prevádzkovateľa, t. j. Ministerstva vnútra Slovenskej republiky došlo k porušeniu ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z. z., pretože tomuto prevádzkovateľovi nedala súhlas na sprístupnenie svojich osobných údajov do článku „Expertka“, že je nesprávne.

Podľa žalovaného k spracúvaniu osobných údajov žalobkyne v súvislosti s výkonom štátnej služby nebol potrebný jej súhlas, s poukazom na ustanovenie § 7 ods. 3 a 4 zákona č. 428/2002 Z. z.. V odvolaní tvrdené porušenie povinností mlčanlivosti prevádzkovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky podľa § 18 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z. z. je účelovým tvrdením žalobkyne a nesprávnym aplikovaním tohto zákona a zákona č. 211/2000 Z. z. o slobode informácií na daný prípad. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako prevádzkovateľ v inkriminovanom článku „Expertka“ neporušilo pri poskytnutí informácií o žalobkyni v zverejnenom článku povinnosť mlčanlivosti, ktorú mu ukladá citované ustanovenie zákona č. 408/2002 Z. z.. Údaje poskytnuté hovorcami Ministerstva vnútra Slovenskej republiky do článku „Expertka“ boli poskytnuté v kontexte zákona č. 211/2000 Z. z., a preto takéto poskytnutie informácií nemožno považovať za porušenie povinnosti zachovávať mlčanlivosť o osobných údajoch podľa § 18 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z. z. v spojení s § 13 zákona č. 211/2000 Z. z.. Podľa žalovaného v danej veci nešlo o také osobné údaje o žalobkyni, ktoré by poživali ochranu podľa § 3 zákona č. 428/2002 Z. z..

K tvrdeniu žalobkyne v ktorom napadá postup žalovaného, konkrétne porušenie § 45 ods.12 zákona č. 428/2002 Z. z. žalovaný uvádza, že je účelové. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva akým spôsobom a v akom rozsahu šetрили celú predmetnú vec. Šetrenie vykonávali v súlade so zákonom č. 428/2002 Z. z., ktorý limituje pôsobnosť, právomoc, ako aj konkrétne postupy úradu. Toto šetrenie bolo podľa žalovaného v danej veci dostatočné a úplné. V tejto súvislosti žalovaný ešte pri námietke žalobkyne zdôraznil, že ich úrad, ktorý je štátnym orgánom, je pri prešetrovaní každého oznámenia viazaný právnym poriadkom Slovenskej republiky a môže teda konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Z týchto dôvodov žalobkyňou vymenované činnosti, ktoré sme mali pri šetrení jej veci vykonať, považujeme len za jej subjektívny pohľad na vec.

Taktiež tvrdenie žalobkyne, že pre odloženie jej opakovaného oznámenia neboli splnené zákonné podmienky sa podľa žalovaného nezakladá na pravde. Ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu, dôvodom na odloženie opakovaného oznámenia bolo to, že neobsahovalo nové skutočnosti. Za nové skutočnosti rozhodne nebolo možné považovať SMS správy z mobilných telefónov, ktoré mali byť vymenené medzi K. Š. a JUDr.

M. V. v roku 2006 a 2007, a ktoré žalobkyňa v opakovanom oznámení označila ako nové skutočnosti. Tieto SMS správy nemohli byť považované za nové skutočnosti preto, lebo žalobkyňa vedela o nich už v čase vybavovania jej prvého oznámenia zo dňa 20. decembra 2007. Výsledok prešetrenia tohto prvého oznámenia boli žalobkyni doručené 01. apríla 2008, pričom o obsahu týchto SMS správ žalobkyňa vedela najneskoršie 25. marca 2008, kedy túto e-mailovú konverzáciu založila Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Bratislava V, Úradu justičnej a kriminálnej polície Bratislava, odboru justičnej polície do spisu pod č. ČVS: ORP-336/OEK-B5-2008, a to pri svojom výsluchu pred týmto orgánom. E-mailovú komunikáciu teda žalobkyňa dňa 25. marca 2008 založila do spisu orgánu činného v trestnom konaní, ale nezaložila ju ako dôkaz, resp. neoznačila ju ako dôkaz žalovanému, hoci tak mohla. Preto akékoľvek účelové konštrukcie žalobkyne o tom, ako treba podľa ustanovenia § 45 ods. 14 zákona č. 408/2002 Z. z. vykladať SMS správy vymenené medzi K. Š. a JUDr. M. V. ako nové skutočnosti, sú právne bezvýznamné. Za účelovú právnu konštrukciu žalobkyne treba podľa žalovaného považovať aj jej tvrdenie, že v čase šetrenia jej oboch oznámení nebola vec prejednávaná orgánmi činnými v trestnom konaní. Tieto orgány podľa nej vyšetrovali iný skutok, t. j. podozrenie zo spáchania trestného činu ohovárania podľa § 323 ods. 1 a ods. 2 písm. c/ Trestného zákona, ktorý takto ona sama označila vo svojom písomnom trestnom oznámení z 20. decembra 2007.

Žalovaný poukázal na to, že ustanovenie § 45 ods. 4 písm. a/ zákona č. 428/2002 Z. z. zakotvuje, že úrad môže oznámenie odložiť aj vtedy, ak vec prejednáva orgán činný v trestnom konaní. Táto dikcia zákona je teda jasná, t. j. ak „vec“ prejednáva orgán činný v trestnom konaní. Zákon č. 428/2002 Z. z. v tomto ustanovení nevyžaduje, aby orgány činné v trestnom konaní prejednávali konkrétne označený trestný čin, resp. prečin. Pre žalovaného bolo dostačujúce, že súčasne z ich prešetrovaním vecí rovnaký podnet veci vyšetrovali aj orgány činné v trestnom konaní. Preto žalovaný zastáva názor, že odloženie veci ich úradom bolo v súlade s § 45 ods. 4 písm. a/ zákona č. 428/2002 Z. z..

Tvrdenie žalobkyne, že žalovaný nebol oprávnený jej opakované oznámenie odložiť preto, že to nepripúšťa čl. 28 ods. 4 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES z 24. októbra 1995, považuje žalovaný taktiež za právne vykonštruované tvrdenie žalobkyne. Celý čl. 28 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 upravuje vytvorenie nezávislých orgánov dozoru a ich úlohy pri vykonávaní dohľadu nad dodržiavaním predpisov prijatých členskými štátmi na základe tejto smernice. To znamená, že v žiadnej časti tohto článku sa nenachádza obsah tvrdenia žalobkyne, že členský štát Európskej únie nemôže vec, ktorú prešetroval, odložiť, ale musí vždy

rozhodnúť o nej v prospech oznamovateľa. Žalovaný opakovane zdôraznil, že obsah vyššie uvedenej Smernice je záväzný pre členské štáty Európskej únie, a nie pre jeho orgány, a preto ich úrad nebol povinný postupovať pri vybavovaní oboch oznámení žalobkyne podľa tejto Smernice. Ako žalovaný už vyššie uviedol, Smernica bola transponovaná do nášho právneho poriadku, konkrétne do zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov, podľa ktorého ich úrad predmetnú vec šetрил a po vykonaní tohto šetrenia v súlade s týmto právnym predpisom aj rozhodol.

Žalovaný nesúhlasil ani s názorom žalobkyne, že prvostupňový súd pri vyhotovení napadnutého rozhodnutia nedodrжал ustanovenie § 157 ods. 2 OSP a taktiež nesúhlasí s názorom, že prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí sa nevysporiadal s aplikáciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 na danú vec vzhľadom k tomu, že pri svojej rozhodovacej činnosti prvostupňový súd nie je ako orgán štátu zaviazaný Smernicami Európskej únie (zaviazané sú len členské štáty Európskej únie), nebol povinný túto skutočnosť ani v napadnutom rozhodnutí uvádzať, či odôvodňovať.

K návrhu žalobkyne na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP je žalovaný toho názoru, že konanie nie je potrebné prerušovať, pretože pri rozhodovaní predmetnej veci nedošlo k nejasnostiam pri aplikovateľnosti noriem komunitárneho práva s našim vnútroštátnym právom. Tieto nejasnosti si podľa žalovaného zámerne vyvoláva žalobkyňa, ktorá si právne predpisy Slovenskej republiky vykladá v predmetnej veci subjektívne a účelovo tak, aby dosiahla želané rozhodnutie vo veci samej.

Žiadal, aby mu boli priznané trovy odvolacieho konania.

Žalovaný podal včas odvolanie proti rozsudku krajského súdu v časti výroku o náhrade trov konania žiadajúc najvyšší súd, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu v časti týkajúcej sa trov konania podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 220 OSP zmenil tak, že mu prizná trovy prvostupňového konania vo výške 206,59 Eur a trovy druhostupňového konania vo výške 80,12 Eur alternatívne sa domáhal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie v časti trov konania podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/, h/ OSP a § 221 ods. 2 OSP zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, dôvodiac tým, že prvostupňový súd nerozhodol, resp. nezdôvodnil o trovách žalovaného. Podľa žalovaného krajský súd nerešpektoval ustanovenia § 155 ods. 1, § 157 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP, v zmysle ktorých musí byť každé rozhodnutie súdu, a to aj v časti týkajúcej sa trov konania náležite odôvodnené, vrátane výkladu o tom,

z akých ustanovení zákona, resp. právneho predpisu pri svojom rozhodnutí vychádzal. Namietal, že napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa trov konania neobsahuje právne dôvody nepriznania trov konania, napriek tomu, že bol plne úspešným účastníkom, poukazujúc na obsah odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, z ktorého sa žiadnym výkladom nedá zistiť, akými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku sa súd riadil pri svojom rozhodnutí o nepriznaní trov konania. Odvolávajúc sa na ustanovenia § 246c OSP v spojení s § 137 OSP, § 142 ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 OSP, argumentoval, že mu ako úspešnému účastníkovi patrí náhrada trov konania, doplniac zároveň, že priznanie trov konania v jeho prípade nevyklučuje ani ustanovenie § 250k OSP, nakoľko toto ustanovenie upravuje len vzniknuté trovy žalobcu, ak bol v konaní úspešný, avšak toto neupravuje trovy konania úspešného žalovaného s tým, že tieto upravuje ustanovenie § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 246c OSP (pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona). Z vyššie uvedených dôvodov si uplatnil trovy konania, vzniknuté v súvislosti s prvostupňovým konaním, vo výške 206,59 Eur, predstavujúce trovy právneho zastúpenia uhradené právnomu zástupcovi (advokátovi), ktorý ho v konaní zastupoval na základe písomne udeleného plnomocenstva, pozostávajúce z úkonov právnej služby upravených vyhláškou č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), a to za prevzatie a prípravu vecí dňa 08. októbra 2008 v sume 48,63 Eur, účasť na pojednávaní dňa 06. apríla 2010 v sume 120,23 Eur paušál za jeden úkon v sume 6,31 Eur, paušál za jeden úkon v sume 7,21 Eur a DPH vo výške 24,21 Eur (19 % zo sumy 120,23 Eur a 7,21 Eur). Zároveň si uplatnil aj trovy odvolacieho konania, a to vo výške 80,12 Eur, ktoré predstavujú trovy právneho zastúpenia podľa § 11 ods. 3, § 14 ods. 2 písm. c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., a to za jeden úkon právnej služby (vyhotovenie odvolania) vo výške 60,12 Eur, režijný paušál za jeden úkon vo výške 7,21 Eur a DPH (20 %) vo výške 12,79 Eur ($60,12 + 7,21 + 12,79 = 80,12$).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1

a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne, ako aj odvolaniu žalovaného v časti výroku o náhrade trov konania, nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že žalobkyňa dňa 02. januára 2008 podala oznámenie o podozrení porušovania povinnosti alebo podmienok určených zákonom č. 428/2002 Z. z. voči Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava. Žalovaný dňa 11. februára 2008 požiadal Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky o súčinnosť v danej veci. Dňa 28. marca 2008 žalovaný vydal informáciu o výsledku prešetrenia oznámenia v ktorom uviedol, že po dôkladnom preskúmaní obsahu článku „EXPERTKA“, obsahu odpovedí prevádzkovateľa poskytnutých na základe § 44 zákona č. 428/2002 Z. z. a na základe zistených skutočností úrad konštatuje, že údaje súvisiace s dĺžkou predchádzajúcej praxe oznamovateľky a s okolnosťami jej vyslania do zahraničia nemožno považovať za osobné údaje oznamovateľky, nakoľko postup prevádzkovateľa nepresiahol rámec poskytnutia údajov o činnosti štátneho orgánu na základe zákona č. 211/2000 Z. z.. Dňa 21. apríla 2008 žalobkyňa podala opakované oznámenie o podozrení porušovania povinnosti alebo podmienok určených zákonom č. 428/2002 Z. z. voči Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky a voči firme R. V. S., a. s., Bratislava. Dňa 02. júna 2008 žalovaný vydal upovedomenie o odložení opakovaného oznámenia z dôvodu, že opakované oznámenie neobsahuje žiadne nové skutočnosti ako aj z dôvodu, že vec ktorej sa oznámenie týka prejednáva orgán činný v trestnom konaní, preto opakované oznámenie odkladá. Dňa 25. júla 2008 žalobkyňa podala žalobu na Krajskom súde v Bratislave proti

upovedomeniu o odložení opakovaného oznámenia zo dňa 02. júna 2008 č. 02134/2008Ui-P864/08-20 a proti informácii o výsledku prešetrenia oznámenia zo dňa 28. marca 2008 č. 02134/2008Ui-P864/08-11. Krajský súd dňa 06. apríla 2010 svojím rozhodnutím žalobu žalobkyne zamietol s tým, že po preskúmaní spisového materiálu a administratívneho spisu žalovaného dospel k záveru, že neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Dňa 07. júna 2010 podala žalobkyňa odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06. apríla 2010 sp. zn. 3S/124/2008 s návrhom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP.

Vec bola predmetom konania aj na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky pod sp. zn. VI/1 Gd 307/08 a sp. zn. VI/2 Gd 20/09, ktorá jej podnetu na podanie protestu prokurátora opakovane nevyhovela a postup ktorej žalobkyňa napadla sťažnosťou na Ústavnom súde Slovenskej republiky, ktorý uznesením sp. zn. III. ÚS 216/09–31 z 28. júla 2009 jej sťažnosť odmietol.

Ustanovenie § 1 zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov upravuje:

- a) ochranu osobných údajov fyzických osôb pri ich spracúvaní,
- b) zásady spracúvania osobných údajov,
- c) bezpečnosť osobných údajov,
- d) ochranu práv dotknutých osôb,
- e) cezhraničný tok osobných údajov,
- f) registráciu a evidenciu informačných systémov,
- g) zriadenie, postavenie a pôsobnosť Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“).

Podľa § 3 zákona o ochrane osobných údajov, osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, **ekonomickú**, kultúrnu alebo sociálnu identitu.

Podľa § 7 ods. 1 vety prvej zákona o ochrane osobných údajov, osobné údaje možno spracúvať len so súhlasom dotknutej osoby, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 18 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov, prevádzkovateľ a sprostredkovateľ sú povinní zachovávať mlčanlivosť o osobných údajoch, ktoré spracúvajú. Povinnosť mlčanlivosti trvá aj po ukončení spracovania. Povinnosť mlčanlivosti nemajú ak je to podľa osobitného zákona nevyhnutné na plnenie úloh orgánov činných v trestnom konaní, tým nie sú dotknuté ustanovenia osobitných zákonov.

Podľa § 45 ods. 4 písm. a/ zákona o ochrane osobných údajov, úrad môže oznámenie odložiť ak zistí, že vec ktorej sa oznámenie týka, prejednáva súd alebo orgán činný v trestnom konaní.

Podľa § 45 ods. 4 písm. e/ zákona o ochrane osobných údajov, úrad môže oznámenie odložiť. Ide o oznámenie vo veci, ktorú už úrad vybavil a opakované oznámenie neobsahuje nové skutočnosti.

Z citovaného zákonného ustanovenia nesporné vyplýva, že odloženie oznámení žalovaným je využitím jeho fakultatívneho oprávnenia daného mu zákonom, keď v konaní bolo nesporne preukázané, že žalobkyňa podala trestné oznámenie za prečin ohovárania podľa § 323 ods. 1 a 2 písm. c/ Trestného zákona, a že opakované oznámenie neobsahovalo žiadne nové skutočnosti, pričom bolo dané do pozornosti žalobkyne, že jej právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka nie je dotknuté.

Pokiaľ krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že údaje súvisiace s dĺžkou predchádzajúcej praxe oznamovateľky a s okolnosťami jej vyslania do zahraničia nemožno považovať za osobné údaje oznamovateľky, nakoľko postup prevádzkovateľa nepresiahol rámec poskytnutia údajov o činnosti štátneho orgánu na základe zákona č. 211/2000 Z. z., najvyšší súd s takýmto názorom súhlasí.

Najvyšší súd v zhode z krajským súdom a žalovaným vo vzťahu k údaju o platovej triede priznanej žalobkyne, ktorý prevádzkovateľ poskytol autorovi článku „EXPERTKA“

má za to, že ide o údaj viazaný na samotnú funkciu bez ohľadu na to, kto túto funkciu momentálne zastáva a keďže nejde o osobný údaj je aj podľa najvyššieho súdu irelevantné, či bol tento údaj vopred zverejnený. Takto potom Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako jeden z viacerých zdrojov, na ktoré sa autor článku „EXPERTKA“ odvoláva, nepostupoval v rozpore s dikciou zákona č. 428/2002 Z. z. a zo svojho informačného systému nikomu neprístupnil osobné údaje oznamovateľky.

K upovedomeniu o odložení opakovaného oznámenia najvyšší súd aj s poukazom na konanie vedené na Generálnej prokuratúre pod sp. zn. VI/1 Gd 307/08 a sp. zn. VI/2 Gd 20/09 a rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 216/09-31 z 28. júla 2009 ako aj § 45 ods. 4 písm. a/ a písm. e/ zákona o ochrane osobných údajov uvádza, že žalovaný postupoval zákonným spôsobom.

Najvyšší súd nemôže súhlasiť ani z tvrdením žalobkyne, že rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu § 157 ods. 2 OSP a nemôže súhlasiť ani s názorom, že prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí sa nevysporiadal s aplikáciou smernice Európskeho parlamentu a rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 na danú vec. Pri svojej rozhodovacej činnosti prvostupňový súd nie je ako orgán štátu priamo zaviazaný Smernicami Európskej Únie (zaviazané sú len členské štáty Európskej únie), nebol teda povinný túto skutočnosť ani v napadnutom rozhodnutí uvádzať, a ani odôvodňovať. Táto skutočnosť v danej veci neovplyvnila preskúmateľnosť prvostupňového rozsudku.

Podľa názoru najvyššieho súdu rozhodnutím krajského súdu nedošlo ani k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Ústavné právo na súdnu ochranu uvedené v čl. 46 Ústavy SR neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom. (pozri bližšie napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. II. CS 4/1994 uverejnený pod č. 30/1994 v ZNaU).

Z vyššie uvedených dôvod, preto najvyšší súd posúdil námietky žalobkyne smerujúce proti rozsudku prvostupňového súdu, za nedôvodné.

Najvyšší súd, tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia a postupu žalovaného zhodne s názorom krajského súdu nevzhliadol ich nezákonnosť; tieto aj podľa názoru najvyššieho súdu sú náležité a podrobne odôvodené.

Pokiaľ žalobkyňa vo svojom odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S/124/2008-93 zo dňa 06. apríla 2010, podanom dňa 07. júna 2010 na záver svojho odvolania navrhla konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP a zároveň navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky požiadal Súdny dvor Európskych spoločenstiev (ďalej len „Súdny dvor“) o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 ZFEÚ dôvodiac, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je v zmysle uvedeného článku ZFEÚ povinný obrátiť sa na Súdny dvor s predbežnou otázkou, keďže proti jeho rozhodnutiu nie je prípustný, opravný prostriedok. Dovoľáva sa o výklad nižšie uvedených ustanovení Smernice Rady 95/46/ES z 24. októbra 1995, o ochrane jednotlivcov pri spracúvaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov, (Ú. v. ES, L 281, 23.11.1995) v znení nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1882/2003 z 29. septembra 2003 (Ú. v. EÚ L 284, 31.10.2003) (ďalej len „Smernica“). Najvyšší súd k tejto požiadavke žalobkyne uvádza nasledovné:

Podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy (článok 267 ZFEÚ, predtým článok 234 ZES).

Cieľom prejudiciálneho konania je zabezpečiť jednotný výklad a aplikáciu úniového práva. Tu treba podotknúť dôležitú zmenu, ktorú priniesla Lisabonská zmluva, a tou bolo zrušenie „pilierovej štruktúry“, ktorá bola zavedená Maastrichtskou zmluvou. Toto so sebou prinieslo zmenu rozsahu právomocí Súdneho dvora, a to tak, že ich rozširuje aj na právo Európskej únie, ak Lisabonská zmluva nestanoví inak (článok 19. ZEU). Súdny dvor sa teda stal všeobecne kompetentným k rozhodovaniu o predbežných otázkach v oblasti priestoru slobody, bezpečnosti a práva, a preto v dôsledku tohto Lisabonská zmluva zrušila článok 35 ZEU a článok 68 ZES, ktoré obmedzovali právomoc Súdneho dvora. Lisabonská zmluva so sebou teda priniesla zjednotenie predtým roztrúsenej úpravy prejudiciálneho konania, a to vyššie uvedenom článku 267 ZFEÚ. Z uvedeného teda vyplýva, že vnútroštátny súd môže položiť len otázku, ktorá sa týka **platnosti úniového aktu** a otázku ktorá sa týka **výkladu úniového práva**.

Národné súdy sú oprávnené a aj povinné v prípade, keď proti ich rozhodnutiam nie sú už prípustné žiadne opravné prostriedky k predloženiu predbežnej otázky o výklade Súdnemu dvoru. Môže sa jednať o interpretáciu ktoréhokoľvek prameňa únieového práva, teda od zakladateľských zmlúv EÚ a EURO ATÓMU, cez protokoly, deklarácie, prílohy až po medzinárodné zmluvy uzatvorené ES .

Úlohou národných súdov je, aby sa pýtali na skutočne dôležité veci, aby nepodávali predbežné otázky o čomkoľvek alebo akýmkoľvek spôsobom. Dôvody neprístupnosti vytvára samotná judikatúra Súdného dvora. Kľúčovým prípadom, ktorým sa Súdny dvor odmietol pre jeho neprípustnosť zaoberať, je prípad 244/80 Foglia II [1981] ECR 3045. Súdny dvor judikoval, že neodpovedá na hypotetické alebo obecné otázky. Z tohto vyplýva, že nemá kompetenciu k zodpovedaniu otázok, ktoré mu boli predložené v rámci procesných nástrojov, ktoré si vymysleli samotné strany prípadu k tomu, aby donútili Súdny dvor vysloviť názor na určité problémy európskeho práva, ktoré nezodpovedajú objektívnej požiadavke, ktorý je podstatou sporov. Tým, že Súdny dvor odmietne žiadosť pre jej neprípustnosť, neprekračuje práva národného súdu, ale bráni tým aplikovanie konania podľa článku 267 ZFEÚ (predtým článku 234 ZES) v iných prípadoch ako tých, ktoré sú pre toto konanie vhodné.

Do ďalšej skupiny dôvodov spadajú tie žiadosti, ktorých predmetom sú otázky, ktoré nie sú predmetom prejudiciálneho konania, teda v ktorých sa nejedná o výklad alebo posúdenie platnosti práva EÚ. Predbežná otázka musí tiež mať spojitosť s predmetom sporu v hlavnom konaní, nemôže sa teda jednať o hypoteticky položenú otázku. Z vyššie uvedenej problematiky je jasné, že predbežná otázka sa má týkať práva EÚ a nie práva **členského štátu**. Aj tu už prax Súdného dvora zažila predloženie zjavne neodôvodnených otázok, ktoré sa európskeho práva netýkali .

Odsek tretí článku 267 ZFEÚ (bývalý článok 234 ZES) stanoví povinnosť predložiť predbežnú otázku súdu, proti ktorému podľa vnútroštátnych právnych predpisov nie je možné podať opravných prostriedkov. Z tejto zásady povinného postúpenia existujú **výnimky**.

Jedná sa o tri situácie, a to:

- a) predkladaná predbežná otázka už bola Súdny dvorom rozhodnutá,
- b) na predkladanú predbežnú otázku je možné nájsť ustálenú judikatúru Súdneho dvora,
- c) správny výklad predkladanej predbežnej otázky je jasný, natoľko zrejmy, že o ňom neexistuje nijaká pochybnosť.

Kľúčovým rozhodnutím pre výnimky z obligatórnosti konania o predbežnej otázke, ktorá vyvstala pred súdom, ktorého rozhodnutie nie je napadnuteľné opravnými prostriedkami podľa vnútroštátneho práva, je rozsudok Súdneho dvora vo veci C – 283/81 SRL CILFIT a Lanificio di Gavardo SpA v. Ministerstvo zdravotníctva zo 06. októbra 1982.

Súdny dvor vo veci CILFIT odlišil dve doktríny. Rozhodol, že ak existuje predchádzajúca ustálená judikatúra alebo rozsudok ohľadom identickej otázky jedná sa o výnimku z povinnosti, ktorú ukladá tretí odsek článku 267 ZFEÚ (*acte éclairé*). Ďalej identifikoval ďalšiu výnimku z povinného predloženia predbežnej otázky, a to keď je správna aplikácia únievého práva natoľko jasná, že neponecháva žiadne pochybnosti (*acte claire*). Aby súd členského štátu dospel k záveru, že použije doktrínu *acte claire*, musí si byť istý, že je odpoveď na danú otázku zjavná aj ostatným členským súdom a aj samotnému Súdnu dvoru. Z uvedeného vyplýva, že súdny orgán rozhodujúci v poslednom stupni, nie je povinný predložiť Súdnu dvoru otázku interpretácie únievého práva, ak existuje predchádzajúci rozsudok o identickej otázke, alebo je možné výklad práva EÚ nájsť v ustálenej judikatúre Súdneho dvora, alebo je táto interpretácia bez pochybností jasná a zrejmalá.

Vychádzajúc z uvedeného ako aj z vyššie citovaných zákonných ustanovení § 1 zákona, § 3, § 7 ods. 1 vety prvej, § 18 ods. 1, § 45 ods. 4 písm. a/ a písm. e/ č. 428/2002 Z. z. v súvislosti so žalobkyňou podaným návrhom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ OSP má Najvyšší súd Slovenskej republiky zato, že v danej veci nemá povinnosť v zmysle článku 267 ZFEÚ obrátiť sa na Súdny dvor so žiadosťou o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke z dôvodu, že jednak vyššie uvedené otázky považuje za neprípustné (ich vyriešenie nie je potrebné pre rozhodnutie vo veci samej) a jednak tieto otázky svojim obsahom nespĺňajú povahu prejudiciálnych otázok v zmysle citovaného článku ZFEÚ (predtým článku 234 ZES).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd poslednej inštancie takto potom dospel k záveru, že konanie nie je potrebné prerušovať, pretože vec je zjavná a jasná a neponecháva pri aplikácii Smernice s našim vnútroštátnym právom žiadne pochybnosti.

Tento záver sa opiera aj o hodnotiace misie Európskej komisie, kde preverovala stav úrovne prebratia právne záväzných aktov Európskej únie týkajúcich sa oblasti ochrany osobných údajov do právneho poriadku Slovenskej republiky, úroveň ich uplatňovania v praxi a postavenie a kompetencie Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“) pri výkone dozoru nad ochranou osobných údajov.

V tejto súvislosti, ako aj vyplynulo z obsahu spisového materiálu, sa na pôde úradu uskutočnil prvý „Štruktúrovaný dialóg o ochrane osobných údajov“ medzi Európskou komisiou a úradom, ktorý sa týkal najmä úrovne prebratia Smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES o ochrane jednotlivcov pri spracúvaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (ďalej len „Smernica 95/46/ES“) do vnútroštátnych predpisov. Zároveň sa hodnotili skutočné kompetencie a podmienky, za akých úrad vykonáva dozor a ich kompatibilita s právne záväznými dokumentmi. Výsledok rokovaní možno považovať pre Slovenskú republiku za úspešný. Európska komisia vo všeobecnosti, okrem iného, konštatovala, že „situácia v Slovenskej republike v oblasti ochrany osobných údajov je uspokojivá. Slovenská republika uplatňuje zákon č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov zmenený a doplnený zákonom č. 90/2005 Z. z. a úrad vykonáva svoju funkciu.

Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave vo veci samej ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 OSP potvrdil.

K odvolaniu žalovaného proti rozsudku prvostupňového súdu v časti výroku o náhrade trov konania, najvyšší súd poukazuje predovšetkým na ustanovenie § 250k OSP, podľa odseku 1 ktorého, ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania; môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Z citovaného zákonného ustanovenia je zrejmé, že v správnom súdnictve náhrada trov konania prislúcha iba úspešnému žalobcovi a že žalovaný správny orgán zo zákona právo na náhradu trov konania nemá, pričom vzhľadom na ustanovenie § 246c ods. 1 veta prvá OSP použitie ustanovenia § 142 OSP v správnom súdnictve neprichádza do úvahy.

Napriek tomu najvyšší súd poukazuje i na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. II. ÚS 78/03 z 09. septembra 2004, z ktorého o. i. vyplýva aj konštatovanie, že štátne orgány sú dostatočne personálne aj finančne vybavené na to, aby svoje vlastné rozhodnutia v súdnom konaní adekvátne hájili prostredníctvom svojich zamestnancov, a preto trovy spojené so zastúpením advokátom sa nepovažujú za účelne vynaložené trovy potrebné na uplatňovanie alebo bránenie práva v konaní pred súdom.

Ak teda z odôvodnenia napadnutého rozsudku týkajúceho sa výroku o náhrade trov konania vyplýva, že prvostupňový súd rozhodol, odvolávajúc sa na ustanovenie § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, je toto odôvodnenie dostatočné a nemožno sa stotožniť s názorom žalovaného, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nekonkretizoval ustanovenia OSP, ktoré boli podkladom jeho negatívneho rozhodnutia o nepriznaní žalovaným uplatnených trov konania.

Preto, s poukazom na tieto skutočnosti, najvyšší súd vyhodnotil odvolanie žalovaného smerujúce proti výroku o náhrade trov konania v záhlaví uvedeného rozsudku krajského súdu, za nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 OSP aj v tejto časti.

Náhradu trov odvolacieho konania najvyšší súd účastníkom podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a podľa § 250k ods. 1 OSP nepriznal, nakoľko žalobkyňa v odvolacom konaní nebola úspešná, rovnako ako so svojím odvolaním proti rozhodnutiu o náhrade trov konania nebol úspešný ani žalovaný, pričom ako je už uvedené vyššie, pokiaľ ide o úspešnosť žalovaného vo veci samej, tento zo zákona právo na náhradu trov konania nemá.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková